

บทที่ 7

ชาวพุทธที่แท้จริง

เนื้อหาบทที่ 7

ชาวพุทธที่แท้จริง

7.1 ชาวพุทธที่แท้จริง

7.2 วัดร้าง-วัดรุ่ง

7.3 การแก้ไขวิกฤตพระพุทธศาสนา

7.3.1 โทษของการอ่านข่าวไม่พิจารณา

7.4 พระพุทธเจ้าต้นแบบแห่งปัญญา

7.4.1 ความขึ้น-ลงของชีวิตขึ้นอยู่กับอะไร

7.4.2 วิธีแก้ปัญหของพระพุทธองค์

7.5 สร้างพระพุทธรูปประจำตัว

1. ชาวพุทธที่แท้จริงมีคุณสมบัติดังนี้ คือ มีศรัทธา มีศีล เชื่อกรรม ไม่แสวงบุญ นอกพระพุทธศาสนา และตั้งใจทำจิตให้บริสุทธิ์

2. ชาวพุทธต้องช่วยกันแยกแยะ พิจารณาข่าวที่จะมาทำลายพระพุทธศาสนาให้รอบคอบก่อนด่วนตัดสินใจ มิฉะนั้นจะเป็นบาปที่เกิดจากการร่วมกันทำลายพระพุทธศาสนา โดยไม่รู้ตัว ชาวพุทธควรยึดถือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นต้นแบบแห่งปัญญา และปรับปรุงศีล ความประพฤติของแต่ละคนให้ดี ก็จะมีแนวทางในการปกป้องรักษาพระพุทธศาสนาให้ยืนยาวสืบไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้คุณสมบัติของชาวพุทธที่แท้จริง
2. เพื่อให้ช่วยกันแก้ไขวิกฤตพระพุทธศาสนา

ชาวพุทธที่แท้จริง

7.1 ชาวพุทธที่แท้จริง

เมื่อหยิบบันทึกคำสอนของหลวงพ่อกี่เคาะพรักมานั่งอ่านทบทวน เพื่อหาข้อมูลมาเขียนหนังสือ ก็ให้บังเอิญไปพบข้อความหนึ่งที่คิดว่า ควรจะนำมาลงให้อ่านกัน นั่นคือ “อะไรเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้พระพุทธศาสนาเสื่อมลง” เพื่อที่ชาวพุทธจะได้ช่วยกันแก้ไขกันต่อไป

หลวงพ่อก่อนให้ข้อคิดไว้ว่า “พระพุทธศาสนาไม่มีวันเสื่อม มีแต่คนเราที่แหละที่เสื่อมจากพระพุทธศาสนา”

“สาเหตุสำคัญ ที่ทำให้เสื่อมก็คือ “คนพาล” ทั้งพาลภายนอกและพาลภายใน

1) พาลภายนอก ได้แก่ คนที่ไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา เขาจะนับถือศาสนาอื่นหรือไม่ก็ตาม แต่เขามีจิตมุ่งร้ายคอยจ้องทำลายพระพุทธศาสนา ในยามปกติก็พยายามกล่าวร้ายป้ายสีพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ว่าเลวอย่างนั้นอย่างนี้ หากเขามีโอกาส ก็จะบิดเบือนคำสอนในพระพุทธศาสนาให้คนอื่นเข้าใจไขว้เขว คนพาลประเภทนี้คอยจ้องหาโอกาสทำลายพระพุทธศาสนาอยู่แทบจะทุกวันไป และก็มีจำนวนมากด้วย

2) พาลภายใน ได้แก่ ชาวพุทธที่ไม่เคารพพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความคลางแคลงสงสัยในการตรัสรู้ของพระองค์ ไม่เคารพในพระธรรม คือ ไม่ตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์อย่างจริงจัง ไม่เคารพในพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไม่เคารพในการฝึกสมาธิเพื่อทำให้จิตใจสงบ เมื่อขาดความเคารพอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทุกประการดังกล่าวนี้นี้ เขาก็จะเป็นพาลภายในของพระพุทธศาสนา ตัวของเขาเองก็จะไม่ได้รับประโยชน์ใด ๆ จากการเป็นชาวพุทธเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้นนานไป เขาจะไม่เห็นคุณค่าในพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น เมื่อคนพาลภายนอกเข้ามาทำลายพระพุทธศาสนาด้วยวิธีการต่าง ๆ ก็จะไม่สามารถปกป้องพระพุทธศาสนาได้ เพราะตนเองก็ขาดความเคารพในพระศาสนาอยู่แล้ว เมื่อขาดความเคารพก็จะมีใจในการศึกษาหาความรู้ให้ถ่องแท้ ดีไม่ดีตกเป็นเครื่องมือของคนพาลภายนอก มาบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาเสียเอง

“พวกเราลองมาพิจารณาตนเองดูเถาะว่า ตัวเรานั้นบัดนี้ยังเป็นคนพาลอยู่หรือเปล่า และเราได้ทำหน้าที่ของพุทธศาสนิกชนที่ดีแล้วหรือยัง

ชาวพุทธที่แท้จริงจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้

1) **มีศรัทธา** เชื่อในการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือเชื่อว่า พระพุทธเจ้ามีจริง และเป็นผู้มีคุณธรรมวิเศษสูงสุด ไม่ระแวงสงสัยในพระปัญญาธิคุณอันเลิศ ของพระองค์

2) **มีศีลบริสุทธิ** คือพยายามรักษาศีล 5 ให้ได้เป็นอย่างน้อย เพื่อปกป้อง ตนเองให้พ้นจากบาปกรรมทั้งหลาย

3) **เชื่อกรรม** ไม่ถือมงคลต้นข้าว แต่เชื่อถือมงคลต้นตัว คือมีความเข้าใจถูก ในเรื่องโลกและชีวิต ตื่นตัวอยู่เสมอว่าบุคคลเมื่อทำดีย่อมได้ดีจริง ทำชั่วย่อมได้ชั่วจริง ไม่มีความสงสัยเคลือบแคลงใด ๆ ทั้งสิ้น เลือกรับแต่ความดีให้เต็มตามความสามารถของตน

4) **ไม่แสวงบุญนอกพระพุทธศาสนา** คือไม่เที่ยวแสวงบุญโดยเข้าร่วม พิธีกรรมในศาสนาอื่นด้วยความเต็มใจ เพราะคิดว่าจะได้บุญ ทั้งไม่กราบไหว้รูปเคารพของ ศาสนาอื่น แต่ก็ต้องไม่ล่วงเกิน ไม่วิจารณ์ วัดถู่อันเป็นที่เคารพของลัทธิศาสนาอื่นด้วย ตลอดชีวิตต้องชวนชวาย ในการอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา

5) **ตั้งใจทำจิตให้บริสุทธิ์** ด้วยการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ให้ถูกวิธีของพระพุทธศาสนาโดยแท้

ขอให้เราลองถามตนเองกันดีกว่าว่า เราเองนั้นได้ทำตัวให้สมกับเป็นชาวพุทธ ที่แท้จริงแล้วหรือยัง ถ้ายังกีรีบปรับปรุงแก้ไข อย่าให้เสียที่ที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าเราทำได้อย่างนี้ เรานั้นแหละ คืออายุพระพุทธศาสนาที่แท้จริง”

พออ่านบันทึกจบแล้ว จึงตัดสินใจนำข้อความเหล่านี้มาลงให้อ่านกัน อย่างน้อยก็ เพื่อให้บอกตนเองได้ว่า ในฐานะที่เป็นพุทธศาสนิกชนคนหนึ่ง วันนี้เราได้ทำอะไรตอบแทน พระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้างแล้ว

7.2 วัดร้าง-วัดรุ่ง

เมื่อประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. 2541 ได้เกิดประวัติศาสตร์สำคัญบทหนึ่งของพระพุทธศาสนาในเมืองไทย นั่นคือ ชาวของวัดพระธรรมกาย

จำได้ว่า ท่ามกลางเศรษฐกิจที่กำลังตกต่ำอย่างหนัก หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ โทรทัศน์ทุกช่องประโคมข่าวโจมตีวัดพระธรรมกายอย่างหนัก จนกระทั่งนักวิจารณ์หลายคนต่างก็ฟันธงว่า อีกไม่นาน วัดที่มีขนาดเนื้อที่สองพันกว่าไร่ คงต้องร้างในไม่กี่เดือนอย่างแน่นอน และก็ต้องกลายเป็นวัดร้างที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยอีกด้วย

หลายท่านก็ติดตามข่าวนี้เช่นกัน แต่หลังจากติดตามข่าวอย่างต่อเนื่องอยู่ถึง 2 ปีเต็ม ก็พบว่าผลที่ออกมากลับตาลปัตร ซึ่งเรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะในช่วงนั้น ถ้ากรณีเป็นรัฐบาลถูกโจมตีหนักอย่างนี้บ้าง แค่นิตยดัดต่อเข้าไปไม่กี่เดือน ก็ทำท่าจะยุบสภาฯ เลิกตั้งใหม่กันแล้ว

นอกจากนี้แล้ว ท่ามกลางการออกข่าวโจมตีอย่างหนัก หลายท่านยังพบใบประกาศของวัดพระธรรมกาย เชิญชวนประชาสัมพันธิ์ให้ประชาชนไปร่วมงานบุญสำคัญทางพระพุทธศาสนาอีกด้วย ซึ่งหลังจากวันงาน ก็มีการรายงานข่าวจากทางวัดว่า มีคนมาร่วมงานนับเรือนแสน แม้ว่าจะมีเสียงค่อนข้างจากบางสื่อว่าทางวัดจ้างคนมาร่วมงาน แต่โดยวินิจฉัยของตนเองแล้ว ไม่น่าใช่ เพราะถ้าวัดใช้เงินมาจ้างคนจำนวนมากขนาดนี้จริง ๆ วัดต้องล้มละลายอย่างแน่นอน และที่สำคัญผู้ร่วมงานบางคนเป็นถึงนักธุรกิจอันดับต้น ๆ ของประเทศ บุคคลเหล่านี้คงจ้างมาไม่ได้อย่างแน่นอน สรุปว่าเรื่องจ้างคนมาวัด ก็เป็นการเขียนข่าวกันไปเอง

ในขณะที่ติดตามข่าววัดพระธรรมกายนั้น ผู้เขียนก็ได้ติดตามข่าววัดร้างในประเทศไทยด้วย ซึ่งในปีนั้น มีการสำรวจพบว่า ประเทศไทยมีวัดร้างมากถึง 8,000 กว่าวัด ซึ่งนั่นเกือบเป็นหนึ่งในสามของวัดที่มีอยู่สามหมื่นวัดทั่วประเทศ และคิดเป็นเนื้อที่ประมาณแสนไร่

เรื่องตัวเลขวัดร้างที่เพิ่มขึ้นนี้ทำให้เกิดคำถามว่า “อะไรเป็นสาเหตุของวัดร้างกันแน่ ?”

การพิจารณาเรื่องนี้ เริ่มจากแบ่งเป็นวัดเก่าและวัดเกิดใหม่

วัดเก่าที่ปู้ย่ายสร้างไว้ในยุคที่ประชากรไทยมีไม่กี่สิบล้านคนมากถึงสามหมื่นวัด แล้ววัดที่เกิดใหม่ในช่วงสามสิบปีนี้มีเท่าไรกันแน่

นั่นก็หมายความว่า สถานการณ์ของวัดตอนนี้ คือ วัดเก่าทยอยร้าง วัดใหม่ก็ไม่เพิ่ม

สถานการณ์ของวัดร้างไม่ได้หยุดยั้งลงแค่นั้น ต่อมาไม่นานก็มีข่าวออกมาว่า จะมีการเปลี่ยนทรัพย์สินที่ดินของวัดร้างมาเป็นทุน

พูดง่าย ๆ คือจะนำที่ดินของวัดร้างไปทำธุรกิจ แนวคิดนี้ ผิดหลักของชาวพุทธอย่างมาก แทนที่จะหาทางรักษาเยียวยามรดกของปู่ย่าตายายให้กลับมาเป็นวัดที่รุ่งเรืองอีกครั้ง กลับมีแนวคิดซ้ำเติมให้วัดร้างเพิ่มขึ้นไปอีกอย่างนี้ ที่สำคัญก็คือ วัดร้างเหล่านี้ ในอดีตเคยเป็นวัดที่ปู่ย่าตายายท่านสร้างไว้ด้วยจิตศรัทธา เพราะเป็นห่วงลูกหลานจะไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องบุญ ถ้าปู่ย่าตายายท่านยังอยู่ ท่านจะรู้สึกอย่างไรกับการไม่เอาใจใส่ในวัดของท่าน

ตัวเลขวัดร้างที่อ่านข่าวเจอนี้ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่า พระพุทธศาสนาจะอยู่ในประเทศไทยได้นานเพียงใดกันแน่

สถานการณ์ของวัดร้างและแนวคิดการเปลี่ยนทรัพย์สินของวัดเป็นทุนนี้ กระตุ้นให้สนใจเรื่องความอยู่รอดของวัดพระธรรมกายอย่างมาก เพราะสามารถรอดพ้นจากวิกฤตการระดมโจมตีของสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่องกว่า 2 ปีมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ และยังมียืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางกระแสกดดันของสังคมที่ถูกสร้างจากสื่อจนถึงปัจจุบันอีกด้วย ซึ่งออกจะเป็นการฟังความข้างเดียวเสียส่วนมาก

วัดพระธรรมกายรอดพ้นจากการเป็นวัดร้างที่ใหญ่ที่สุดในประเทศมาได้อย่างไรกัน?

เมื่อพิจารณามาถึงตรงนี้ ก็เกิดความมั่นใจว่า วัดพระธรรมกายต้องมีหลักการสำคัญที่ใช้ในการรักษาวัดไม่ให้ร้างอย่างแน่นอน ซึ่งหลักการนี้น่าจะเป็นกุญแจที่ช่วยไขคำตอบได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุของวัดร้างในประเทศไทย

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ของวัดพระธรรมกาย ก็พบว่าวัดนี้มีรากฐานความเป็นมาจากลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกน้ำ ภาชีเจริญ (สด จนฺทสโร) และก็พบคำตอบอันเป็นกุญแจของเรื่องนี้ว่าอยู่ที่ “ความเคารพในคำสอนของครูบาอาจารย์” นี้เอง

พระลูกวัดรูปหนึ่งได้เล่าให้ฟังว่า

“เมื่อตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกน้ำยังมีชีวิตอยู่ ท่านให้ “มนต์สร้างวัดไว้ 3 บท” แล้วหลวงพ่อบุญมาเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ท่านก็นำมนต์ 3 บทนั้น มาสอนให้พระลูกวัดเข้าใจตรงกัน โดยตัวท่านเองก็ลงมาทำเป็นตัวอย่างให้ดูด้วย

มนต์บทที่ 1 กวาดวัดให้สะอาด

ท่านให้เหตุผลว่า ถ้าวัดสะอาดแล้ว คนที่เขาดังใจมาทำบุญก็จะเกิดความมั่นใจว่าทุกบาททุกสตางค์ที่ทำบุญมากับวัดนี้ จะไม่รั่วไหลไปในทางที่ไม่ควรแน่นอน

สมมติว่า ถ้าเขาตั้งใจจะทำบุญสัก 10 บาท พอมาถึงวัด เห็นวัดสะอาดสะอาด น่าเย็น น่าเดิน แม้กระทั่งในศาลาก็น่านอน จากเดิมที่คิดจะทำบุญ 10 บาท ก็มีสิทธิ์จะเพิ่มเป็น 100 บาท แต่ถ้าตั้งใจจะทำบุญ 100 บาท เขาก็เพิ่มขึ้นอีกเป็นเงาตามตัว

ความสะอาด คือ เสน่ห์ที่แรงที่สุดของวัด

แต่ถ้าถามว่าสถานที่จุดใดของวัดที่คนมุ่งไปหามากที่สุด ก้าวแรกที่ญาติโยมลงมาจากรถ เขาถามหาอะไรก่อน ? คำแรกเลยคือ “ห้องน้ำอยู่ที่ไหน ?” เขาไม่ถามหรือว่า “เจ้าอาวาสอยู่ที่ไหน ?” หรือ “หลวงพ่อดู หลวงพี่ ที่สอนบาลีรูปนั้น ที่เทศน์เก่ง ๆ อยู่ที่ไหน?” เขายังไม่ถาม แต่เขาถามว่า “ห้องน้ำอยู่ที่ไหน ?”

เพราะฉะนั้น สิ่งแรกที่ทุกคนในวัดจะต้องช่วยกันทำ และจะต้องทำให้มีเสน่ห์ให้ได้ คือความสะอาดของห้องน้ำและบริเวณสถานที่โดยรอบ

อุปกรณ์ทำความสะอาดนี้สำคัญมาก อย่ามองไม้กวาด มองผ้าเช็ดหัว หรือถังขยะว่ามันเป็นไม้กวาด ผ้าเช็ดหัว ถังขยะที่สกปรกโสโครก แต่ขอให้มองว่าของเหล่านี้ คือ เทพธิดาแห่งความสะอาดไม้กวาดที่เรากวาดขยะมีฤทธิ์ดึงดูดสมบัติติดปลายไม้กวาดมาได้ทั้งผ้าเช็ดหัวทั้งถังขยะมีมนต์เรียกสมบัติของพระศาสนาติดอยู่ทั้งนั้น

แล้วท่านก็ยังบอกว่า วัดที่ไม่รักษาความสะอาด โยมมาครั้งใด ศาลาก็รก กุฏิก็รก คนที่สร้างศาลาเอาไว้ สร้างกุฏิเอาไว้ให้ มาที่ไรก็เห็นรก วันหลังเราอยากได้เพิ่มอีกหลัง ไปบอกเขาอีก เขาก็จะบอกว่า ก็หลังนี้ยังไม่มีปัญญาทำให้สะอาด แล้วจะเอาอีกหลังมาให้รักอีกทำไม ตอนนั้นก็คงได้หน้าชากันบ้าง

แต่ถ้าเราทำให้สะอาดไว้ตลอดเวลา เขาจะนั่ง นอน ยืน เดินก็สบาย จังหวะดี ๆ เขาอาจจะเข้ามาถามเองว่า “หลวงพ่อดูอยากได้อีกสักหลังหนึ่งไหม ? ถึงไม่มีเงิน ผมจะไปตามพรรคพวกมาสร้างให้”

ความสะอาดสร้างญาติโยมที่เป็นฝ่ายเสปียงให้แก่วัดอย่างนี้ พระภิกษุสามเณรในวัดจึงไม่ลำบากในเรื่องการบิณฑบาต ทำให้สามารถศึกษาธรรมและปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่ จึงมีข้อคิดและความรู้ธรรมะดี ๆ มาสอนญาติโยมอย่างมากมาย

นอกจากนี้ เวลาญาติโยมถวายเงินทำบุญอะไรมา ต้องรีบเอาเงินไปทำบุญเรื่องนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ อย่าเอาเงินไปกัไว้นาน ถ้ารับปากญาติโยมว่าจะสร้างศาลา เขาถวายเงินมาแล้วต้องรีบสร้าง บอกว่าจะสร้างกุฏิ ต้องรีบสร้าง พอเขาทำบุญอะไรมา ต้องทำให้เขาเห็นผลงานให้เร็วที่สุด

นี่คือ หลักการดูแลรักษาวัดข้อที่ 1 ที่เรียกว่า “ความสะอาดเรียกสมบัติ” หรือ “มนต์เรียกสมบัติ” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ภาษีเจริญ นั่นเอง

มนต์บทที่ 2 ขยันเทศน์

ท่านให้เหตุผลว่า คนที่มีศรัทธา มีใจรักจะสร้างวัด พัฒนาวัด จะต้องขยันศึกษาธรรมะและขยันเทศน์ด้วย เพราะญาติโยมเอาข้าวปลาอาหารมาให้ขบฉันถึงที่วัดแล้ว แต่ถ้าพระภิกษุในวัดยังไม่ลงมือเทศน์ให้ญาติโยมฟัง เขาก็จะรู้สึกว่ามีวัดแล้วไม่ได้อะไร

ถ้าหากพระภิกษุขบฉันอาหารของญาติโยมฟรี แล้วไม่มีธรรมะติดใจกลับบ้านไป เขาก็ไม่รู้ว่าจะมีวัดทำไม

วิธีเทศน์หรือเรื่องที่จะเทศน์ ก็มีหลักการเลือกเรื่องแบบง่าย ๆ คือให้ดูหน้าโยมว่า เขามีความทุกข์เรื่องอะไร แล้วก็เทศน์ให้ตรงกับปัญหาของเขา เทศน์ให้เจาะใจ เหมือนบ่งหนองออกจากแผล พอญาติโยมสบายใจแล้ว เขาก็จะซาบซึ้งในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็จะมีศรัทธามาช่วยพระภิกษุสามเณรพัฒนาวัดให้เจริญก้าวหน้าเอง เพราะเขาคิดว่าเงินที่ทำบุญเลี้ยงพระ บำรุงวัดไปนั้น เป็นการให้โลกียทรัพย์ แต่สิ่งที่หลวงพ่อดาวพอกน้ำให้เขานั้นเป็นอริยทรัพย์ คือ ทรัพย์ที่เขาสามารถใช้แก้ไขความทุกข์ได้ตลอดชีวิต ซึ่งยิ่งใหญ่กว่ามากนัก

นี่คือ หลักการดูแลรักษาวัดข้อที่ 2 ที่เรียกว่า “ขยันเทศน์เรียกคน” หรือ “มนต์เรียกญาติโยมเข้าวัด” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ภาษีเจริญ นั่นเอง

มนต์บทที่ 3 ขยันนั่งสมาธิ

ท่านให้เหตุผลว่า เป้าหมายของการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง และวิธีการทำพระนิพพานให้แจ้งก็ต้องขยันนั่งสมาธิ

คำสอนทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามุ่งเน้นที่การสอนให้พุทธบุตรขยันนั่งสมาธิเป็นสำคัญ เพราะการที่ใครจะหมดกิเลสได้ ก็ต้องมองเห็นกิเลสก่อน คนที่จะเห็นกิเลสได้ ก็ต้องมองเห็นใจของตนเอง และคนจะมองเห็นใจของตนเองได้ ก็ต้องนั่งสมาธิให้ใจสงบจนเกิด ความสว่างในใจมากพอจะมองเห็นใจของตนเองได้

มนุษย์ส่วนมากในโลกนี้ ยังมองไม่เห็นใจของตนเอง เพราะไม่ได้นั่งสมาธิ จึงตกเป็นทาสของกิเลสได้โดยง่าย โลกจึงวุ่นวายไม่จบไม่สิ้น

การที่ชาวโลกเห็นพระภิกษุขยันนั่งสมาธิ ก็จะทำให้เขาได้คิด ได้เห็นต้นแบบ และอยากจะลองนั่งสมาธิบ้าง

เพราะฉะนั้นเมื่อญาติโยมมาทำบุญที่วัด นอกจากเทศน์ให้ฟังแล้ว ยังต้องสอนให้ญาติโยมนั่งสมาธิด้วย เพราะถ้าญาติโยมนั่งสมาธิแล้ว ใจก็จะสะอาด สงบ และสว่างตามมาเอง ความผ่องใสในใจก็จะมีมาก จะคิดแต่เรื่องที่ดี และมองเห็นช่องทางสร้างบุญกุศลได้ทะลุปรุโปร่ง

ถ้าพระภิกษุขยันนั่งสมาธิและสอนญาติโยมขยันนั่งสมาธิอย่างนี้ การจะสร้างวัดหรือสร้างอะไรก็ทำได้สำเร็จทั้งนั้น

นี่คือ หลักการดูแลรักษาวัดข้อที่ 3 ที่เรียกว่า “ขยันนั่งสมาธิ” หรือ “มนต์เรียกความสำเร็จเข้าวัด” ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำ ภาชีเจริญ นั่นเอง”

เมื่อได้ฟังพระลูกวัดท่านตอบแล้ว ก็เข้าใจแล้วว่า วัดพระธรรมกายรอดพ้นจากวิกฤตดังกล่าวมาได้อย่างไร และได้คำตอบว่า ถ้าวัดใดใช้มนต์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำ ภาชีเจริญ ทั้ง 3 บทนี้ มากำหนดกิจกรรมของวัดทุกอย่างให้สอดคล้อง วัดก็จะมีทางร้างอย่างแน่นอน นอกจากไม่ร้างแล้ว ยังจะเป็นวัดที่คนอยากไปทำบุญ อยากไปศึกษาธรรมะอีกด้วย

ข้อคิดที่ได้รับจากการศึกษาเรื่องนี้ ก็คือ ถ้าชาวพุทธที่หมดภาระหน้าที่การงานทางโลกแล้ว คิดจะใช้ช่วงบั้นปลายชีวิตนี้ออกบวช ก็จะช่วยแก้ปัญหาวัดร้างได้มาก โดยใช้ประสบการณ์ชีวิตและเครือข่ายที่ตนเองมี มาร่วมกันสร้างบุญในยามบั้นปลาย ด้วยการช่วยกันฟื้นฟูวัดร้าง หรือสร้างวัดใหม่เพิ่มขึ้นมาอีก แล้วบริหารวัดโดยใช้มนต์ 3 บทของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำ ภาชีเจริญ ก็จะทำให้วัดร้างกลับมาเป็นวัดที่รุ่งเรืองอีกครั้ง วัดในประเทศไทยก็จะไม่ลดจำนวนลงไป และเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้ยืนยาวต่อไปอีกด้วย

7.3 การแก้ไขวิกฤตพระพุทธศาสนา

ช่วงยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา มีข้อสังเกตว่า ยิ่งใกล้ฤดูทอดกฐินซึ่งเป็นประเพณีสำคัญของชาวพุทธมากเท่าไร หนังสือพิมพ์จะต้องประโคมข่าวพระภิกษุบางรูปที่ทำผิดพระวินัยอย่างครึกโครมอยู่เสมอ จนเป็นเหตุให้ศรัทธาของชาวพุทธทั่วประเทศตกวูบ เพราะประชาชนรู้สึกว่าพระภิกษุไม่น่าเคารพ ผลกระทบก็ไปตกกับพระภิกษุสามเณรกว่าสามแสนรูปทั่วประเทศ เมื่อประชาชนไม่ศรัทธา เขาก็ไม่สอนให้ลูกหลานไหว้พระ ไม่สนใจศึกษาธรรมะ และไม่ทำบุญงานต่าง ๆ ของวัดก็เลยอัมพาตกินกันไปหมด ชาวพุทธก็ลดจำนวนลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งเกิดจากปากกาของคนเขียนข่าวไม่กี่คน ในขณะที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวพระทำผิดวินัยเช่นนี้ ชาวพุทธควรคิดอย่างไรจึงถูกต้องและเป็นการดูแลพระพุทธศาสนา

หากเมื่อใดหนังสือพิมพ์ลงข่าวเกี่ยวข้องกับพระภิกษุทำตนไม่น่ากราบไหว้ ผู้ใหญ่จะต้องสอนให้ลูกหลานจับประเด็นคิดให้ถูกต้อง ดังนี้

ประเด็นที่ 1 หากหนังสือพิมพ์ลงข่าวพระภิกษุทำความผิด ชาวพุทธอย่ารีบเชื่อตามข่าว แต่ควรใช้ปัญญาพิจารณาด้วยเหตุผล และควรปล่อยให้หมู่สงฆ์ดำเนินการพิจารณาตัดสินกันเองตามพระธรรมวินัย

ตั้งแต่โบราณมาแล้ว พระเถรอาจารย์ท่านพูดไว้ชัดเจนว่า พระพุทธศาสนาเป็นเสมือนสระน้ำใหญ่ ใครมาถึงแล้วลงอาบ ก็ได้รับความสะอาดกลับไป ใครมาถึงแล้วไม่ลงอาบ เนื้อตัวก็ไม่สะอาดต่อไป

การมาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาเช่นกัน ใครตั้งใจปฏิบัติธรรม คนนั้นก็ได้รับความสะอาดกาย วาจา ใจไปมาก ส่วนใครไม่ปฏิบัติธรรม ก็ย่อมเปื้อนต่อไป

การที่พระภิกษุไปทำผิดพระวินัยขึ้นมา จะโดยเจตนาหรือเผลอสติก็ตาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงได้กำหนดพระวินัยไว้เรียบร้อยแล้ว ญาติโยมก็ต้องไว้วางใจให้เป็นเรื่องภายในของหมู่สงฆ์ในวัดนั้นจัดการตามพระวินัยกันต่อไป โดยพระภิกษุผู้ปกครองในวัดนั้นท่านจะต้องเป็นผู้ได้ส่วน ตรวจสอบหลักฐานและพยานให้ชัดเจน ไม่ใช่ญาติโยมตั้งศาลเตี้ยตัดสินกันเอง ซึ่งมักจะชอบว่าเองเออเองกันไปตามความเข้าใจ

หากพระภิกษุรูปนั้นทำผิดจริง และความผิดก็ร้ายแรงถึงขั้นขาดจากความเป็นพระ ก็ต้องให้สึกหาลาเพศไป

แต่หากความผิดนั้นไม่ได้ผิดรุนแรงถึงขั้นขาดจากความเป็นพระ และเกิดผิดพลาดเพราะความประมาทพลั้งเผลอ พระวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ ก็ยังมีข้อที่เปิดโอกาสให้พระภิกษุที่ทำผิดได้แก้ไขฝึกฝนอบรมตนกันใหม่

แต่หากความผิดพลาดนั้น มีเรื่องการผิดกฎหมายบ้านเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ก็ต้องพิจารณากันไปตามหลักฐานและพยานทั้งในแง่พระวินัยและในทางกฎหมายบ้านเมืองกันต่อไป

พูดง่าย ๆ ก็คือ หากพระท่านทำผิด ญาติโยมอย่าไปตั้งศาลเตี้ยพิพากษากันเอง หรือเขียนข่าวพิพากษาพระภิกษุกันอย่างสนุกมือ แต่ต้องให้พระผู้ปกครอง ท่านเป็นผู้พิจารณาตัดสินกันเองตามพระวินัย แล้วก็ไม่ควรจะไปวิพากษ์วิจารณ์อะไรกันต่อไป เพราะหากพูดไปผิด ๆ ก็จะกลายเป็นบาปแก่ตนเองเปล่า ๆ

ประเด็นที่ 2 หากหนังสือพิมพ์ลงข่าวพระภิกษุทำความผิด ชาวพุทธอย่าคิดเหมารวมว่าพระภิกษุทั้งประเทศแย่เหมือนกันหมด

การที่จะห้ามหนังสือพิมพ์ไม่ให้ประโคมข่าวพระภิกษุที่ทำผิดพระวินัย เราก็คงจะห้ามหนังสือพิมพ์ได้ยาก เพราะเขามีอาชีพรายงานข่าวสารให้สังคมทราบ แต่ว่าถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น เอาแต่ลงเฉพาะข่าวพระทำผิดเสียหาย เวลาพระสงฆ์ตามวัดต่าง ๆ ท่านทุ่มเทจัดกิจกรรมอบรมศีลธรรมให้แก่ประชาชน ก็ไม่ยอมประโคมข่าวให้เท่ากับเมื่อตอนลงข่าวพระทำผิด ก็ต้องถือว่าสื่อฉบับนั้นลำเอียงเกินไป

มีความจริงประการหนึ่งที่ชาวพุทธไม่ค่อยจะได้คิดกัน ก็คือ พระพุทธศาสนาคงสืบทอดมาถึงวันนี้ไม่ได้ ถ้าพระภิกษุที่ดีมีน้อย แต่เพราะทุกวันนี้ ในแต่ละวันมีพระภิกษุที่ออกมาทำหน้าที่ให้แก่สังคม กระจายอยู่ทุกท้องถิ่นทั่วประเทศ แต่ว่าสื่อมวลชนไม่ค่อยนำมารายงาน ผิดกับข่าวพระภิกษุทำผิดพระวินัยอย่างรุนแรง สื่อจะชอบนำมารายงานมากกว่า

การให้เวลาข่าว ให้เนื้อที่ข่าว และให้ความสำคัญในการออกข่าวพระภิกษุที่ตกเป็นจำเลยสังคมบ่อย ๆ เช่นนี้ มากกว่าการออกข่าวพระภิกษุที่ทำประโยชน์แก่สังคมนี้เอง เป็นสาเหตุให้ประชาชนส่วนมากเข้าใจผิดว่า พระภิกษุส่วนมากไม่ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรม

ยิ่งช่วงใดที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวโจมตีพระอย่างหนักโดยที่บางข่าวก็ไม่ได้เป็นความจริง พระภิกษุรูปอื่นจะเดินทางไปไหน ก็จะถูกจัดการด้วยสายตาในลักษณะส่วนเกินของสังคมอยู่ตลอดเวลา และมักถูกมองด้วยสายตาแปลก ๆ ทำนองจับผิดอยู่บ่อย ๆ

เรื่องเหล่านี้สะท้อนว่า การลำเอียงไม่ออกข่าวของพระภิกษุที่ทำความดีมากมายหลายแสนรูป มีผลทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธาจากพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรง

พระผู้ใหญ่บางท่านที่ตั้งใจทำประโยชน์ให้แก่สังคมมาหลายสิบปี แต่ได้รับผลกระทบจากเรื่องเหล่านี้ ถึงกับเคยออกปากในทำนองที่ว่า

“เดี๋ยวนี้ เวลาพระจะพูดเตือนอะไร ให้สังคมได้คิด มันยากเหลือเกิน

แม้แต่ความพยายามที่จะทำให้คนมีศีลธรรมก็ยังมีความผิดไปด้วย

ผิดตรงไหน ผิดตรงที่ไปชวนเขาทำความดีได้ไม่ถูกใจสื่อมวลชน

เวลาพระออกมาเตือน พระก็ถูกด่าว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ ไม่ต้องออกมายุ่ง

แต่พอพระอยู่เฉย ๆ ในวัด แล้วสังคมมีปัญหาขึ้นมา พระก็ถูกด่าอีกว่า เป็นพระแล้วไม่รู้จักทำประโยชน์ให้สังคม

พระเลยถูกตัดสินให้เป็นคนผิดทั้งขึ้นทั้งล่องจากสื่อมวลชน”

เมื่อฟังพระผู้ใหญ่ท่านพูดในทำนองนี้ให้ฟังแล้ว ก็ได้คิดว่า การอ่านข่าวพระภิกษุที่ทำผิดพระวินัย ชาวพุทธต้องแยกแยะเรื่องส่วนบุคคลกับส่วนรวมออกจากกัน ถ้าหากไม่แยกแยะออกจากกันแล้ว ก็จะกลายเป็นคนที่ตัดสินใจโดยขาดการพิจารณา เข้าทำนองในอุปมาที่ว่า มองเห็นปลาเฝ้าตัวเดียวลอยน้ำมา เลยเหมามาปลาทั้งแม่น้ำเฝ้าเหมือนกันหมด ถ้าเป็นอย่างนี้ ก็จะได้บาปจากการทำลายพระพุทธศาสนาโดยไม่รู้ตัว ซึ่งไม่ใช่วิสัยของชาวพุทธอย่างแน่นอน เพราะชาวพุทธจะต้องมีความรอบคอบสมดังที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ชัดเจนว่า “อย่าเชื่อโดยขาดการพิจารณาให้รอบคอบ” นั่นเอง

ประเด็นที่ 3 คนที่เจริญในธรรมะได้ ต้องไม่จ้องจับผิดพระ แต่สนับสนุนการทำงานเผยแผ่ธรรมะของพระอย่างเต็มที่

สำหรับในประเด็นนี้ ขอยกเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในชั่วโมงพระพุทธศาสนาที่มีหลวงพ่อรูปหนึ่งท่านอธิบายเรื่องนี้ไว้ได้ชัดเจนดังนี้

เรื่องมีอยู่ว่า มีโยมท่านหนึ่ง เนื่องจากอ่านข่าวพระทำผิดมามาก ก็เลยคิดว่าพระทั้งประเทศไทยนี้ แะเหมือนกันหมด พอได้มาพบกับหลวงพ่อบุญญาน ก็เลยนำคำถามนี้มาถามว่า

“พระเดี๋ยวนี้ทำตัวไม่น่ากราบ ไม่น่าไหว ไม่น่าเลื่อมใส ผมจะขยับถือแค่พระพุทธรูปกับพระธรรม เลิกนับถือพระสงฆ์จะได้ไหมครับ ?”

คำถามนี้เป็นคำถามที่ละเอียดอ่อน มีผลกระทบในวงกว้าง และตอบยาก ถ้าตอบไม่ดี ก็มีสิทธิทำให้นักศึกษาทั้งห้องพากันเลิกนับถือพระสงฆ์ทั้งประเทศได้เลยทีเดียว

แต่หลวงพ่อบุญญานนิ่งยิ้ม ๆ แล้วก็ตอบอย่างสบาย ๆ ว่า

“การที่คนใดคนหนึ่งจะสามารถนับถือพระธรรมได้ มีข้อแม้สำคัญอยู่อย่างหนึ่งว่า ผู้นั้นจะต้องเป็นบุคคลประเภทที่ว่า ไม่ชอบจับผิดคนอื่น แต่พยายามแสวงหาความดีที่มีอยู่ในตัวของบุคคลอื่นให้พบตามความเป็นจริง

คำถามของคุณที่ถามว่า “จะเลิกนับถือพระสงฆ์ จะเคารพแต่พระพุทธรูปกับพระธรรมเท่านั้นจะได้ไหม” ตอบว่า “ไม่ได้” เพราะที่คุณบอกว่า “พระสงฆ์ไม่ค่อยจะดีอย่างนั้นอย่างนี้” ฟ้องว่า คุณเองมีนิสัยชอบจับผิดคนอื่น ขาดความสังเกตที่ดี และสรุปอะไรง่ายเกินไป

“พระสงฆ์ทั่วเมืองไทยมีตั้ง 2-3 แสนรูป คุณเองรู้จักพระสงฆ์สักกี่รูปเชียว อย่างมากอาจมาให้คุณสัก 1,000 รูป ถ้าคุณเห็นพระสงฆ์ที่ไม่ดีมา 1,000 รูป แล้วอีกตั้ง 3 แสนที่ดี ๆ จะว่าอย่างไร ?

คุณมีนิสัยจับผิดอย่างนี้ ชาตินี้หาพระดี ๆ ไม่พบหรอก คุณปิดใจจนใจบอดไปเอง หลวงพ่อคิดว่าคุณควรฝึกการมองเสียใหม่

มองเข้าไปในวัด แล้วทำให้เหมือนมองเข้าไปในสถาบันการศึกษาทางโลก คุณจะพบว่าในสถาบันการศึกษาทางโลกมีคนอยู่ 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่ 1 คือ นักเรียน ซึ่งเข้ามาศึกษาหาความรู้

ประเภทที่ 2 คือ ครูบาอาจารย์ ซึ่งเป็นผู้สอน

นักเรียนที่เข้ามาหาความรู้ในสถาบันการศึกษา โอกาสที่เขาจะประพาศติผิดวางตัวไม่ถูกต้อง มีไหม ? แน่หนอน มีมากมาย

แล้วเราถือสาหาความกับนักศึกษาเหล่านั้นหรือเปล่า ? เปล่า เพราะเรารู้ว่าเขาเพิ่งก้าวเข้ามาศึกษาหาความรู้ จะทำความผิดพลาดล่วงเกินอะไรไปบ้าง เราก็ให้อภัยกัน

แต่ถ้าเป็นคนประเภทที่ 2 ระดับครูบาอาจารย์ หากมีข้อบกพร่อง เรามักตำหนิกัน

ในวัดวาอารามทุกแห่งในประเทศไทย ความจริงพระในวัดก็เหมือนคนในสถาบันการศึกษาทางโลก คือ พระก็มี 2 ประเภท

ประเภทที่ 1 คือ พระนักเรียน

ท่านเพิ่งเข้ามาหาความรู้ บางทีเพิ่งบวชได้วันสองวัน เดือนสองเดือน ปีสองปี หรือพรรษาสองพรรษาเท่านั้น แน่หนอน ท่านยังใหม่อยู่ในธรรมวินัย เพราะฉะนั้นท่านก็มีข้อที่ประพาศติปฏิบัติผิดพลาดบ้าง นี่เป็นธรรมดา ก็เป็นพระนักเรียน จะเอาอะไรกันนักกันหนา

ประเภทที่ 2 คือ พระที่เป็นครูบาอาจารย์

ท่านเหล่านี้เป็นหลักของวัดอยู่ทุกวัดในเมืองไทย มีรวมกันเป็นแสนรูปนะ แล้วท่านก็ตั้งใจประพาศติปฏิบัติธรรม ถ้าท่านเหล่านี้ไม่ตั้งใจประพาศติปฏิบัติธรรม ต่อเนื่องกันมา นับตั้งแต่ปู่ย่าตาทวดกันละก็ ป่านนี้วัดก็ร้าง พระพุทศศาสนาก็ล้มไปแล้ว ไม่มาถึงพวกเราหรอก

แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง พระอาจารย์ที่มีความรู้ดี มีความประพาศติดี เหล่านี้ ส่วนมากท่านก็มีภารกิจเต็มที แล้วก็ไม่ใช่วิสัยของพระที่จะมาโฆษณาว่าตนเองดีอย่างไร ท่านเหล่านี้บางท่านก็ก้มหน้าก้มตาประพาศติปฏิบัติธรรมของท่านไป บางท่านก็เดินธุดงค์เข้าป่าไปเลย นาน ๆ จะออกมาทีหนึ่ง บางท่านก็อยู่ในบ้านในเมืองอย่างพวกเราแหละ นอกจากตั้งใจอบรมตนเองแล้ว ท่านยังตั้งใจอบรมปณิสัยให้ลูกศิษย์ลูกหาของท่านอย่างเต็มที่ แล้วท่านก็ไม่เคยมาโฆษณา ไม่เคยมาป่าวประกาศออกหน้าหนังสือพิมพ์ หน้าจอทีวีว่าท่านวิเศษอย่างนั้น วิเศษอย่างนี้ เพราะว่าท่านเหล่านั้นเปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรม เข้าทำนองว่าน้ำเต็มขวด เขย่าไม่ดัง หมายความว่า ผู้มีคุณธรรมเต็มเปี่ยมย่อมไม่คุยโวโอ้อวด

ในสถาบันการศึกษาทางโลก การแต่งตัวและอายุของผู้ที่เรามองเข้าไปเห็น พอจะแยกออกได้เลยว่า นี่คือครูบาอาจารย์ แต่ในวัดแยกแยะไม่ออก เพราะพระทุกรูปนุ่งสบง ห่มจีวรเหมือนกัน

เพราะฉะนั้น การที่คุณเห็นพระจำนวนน้อย ๆ ไม่กี่รูป เช่น 5 รูป หรือ 10 รูป อย่างดีก็ไม่เกิน 1,000 รูปที่มีความประพาศเสียหาย แล้วคุณก็ตัดสินใจว่าจะเลิกนับถือพระสงฆ์ ทั้งทั้งสังฆมณฑล ซึ่งมีอยู่ตั้งเป็นแสน ๆ นะ ขอให้ไปพิจารณาตัวเองใหม่ว่า ทำถูกไหม ?

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาอยากให้คุณทำใจอย่างนี้ เวลาจะทำบุญกับพระภิกษุ ซึ่งเราก็ไม่รู้ว่าคุณเป็นพระนักศึกษาหรือว่าเป็นพระครูบาอาจารย์หรือมีคุณธรรมมากน้อยเท่าใด คุณก็วางใจเสียอย่างนี้ว่า ตราบใดที่พระท่านยังไม่ได้ทำความผิดทางพระวินัยร้ายแรงอะไร ก็คิดว่า เราทำทานเพื่อให้เป็นเรี่ยวแรงในการปฏิบัติธรรมของท่านให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป จะได้เป็น เหนือนาบุญที่สมบูรณ์ในวันข้างหน้า วันใดที่ได้พบพระภิกษุที่ท่านสำรวมดี คุณก็ตั้งใจทำบุญกับ ท่านให้เต็มที่ เพื่อให้ได้รับผลบุญเต็มเปี่ยม

หากได้ข่าวว่าพระภิกษุรูปใดที่มีความประพาศดีงาม มีศีลาจารวัตรน่าเลื่อมใส แม้ท่านจะอยู่ไกล ก็ดั้นด้นไปหาไปกราบท่านเถิด แล้วคุณก็จะได้เหนือนาบุญที่สมใจนึก ถ้าทำขนาดนี้ยังหาไม่ได้อีก ก็ทำใจเย็นๆ ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติธรรมไป

เปิดใจให้กว้าง แล้ววันหนึ่งคุณก็จะพบพระที่ถูกอภัยาศัย เป็นเหนือนาบุญของคุณ อย่างแท้จริง อย่าด่วนตัดสินใจ หลีกความเคารพแต่พระพุทธรูปและพระธรรมเท่านั้น ต้องเคารพ ให้ครบไตรสรณคมน์ คือ เคารพพระรัตนตรัยเถอะ แล้วคุณก็จะเอาตัวรอดทั้งชาตินี้และชาติหน้า แล้วสามารถพาตนไปถึงพระนิพพานเสียวนะ”

ทั้งหมดนี้เป็นคำตอบของประเด็นที่ 3 จากหลวงพ่อรูปหนึ่งที่รู้จักและเคารพรักใน ความรู้ความสามารถของท่าน โดยเฉพาะกรณีนี้ ท่านช่วยเป็นทนายแก้ต่างพลิกวิกฤตศรัทธา พระสงฆ์ให้มั่นคงในใจของชาวพุทธได้อีกครั้ง

7.3.1 โทษของการอ่านข่าวไม่พิจารณา

สำหรับกรณีนี้ หากผู้ใหญ่ไม่สอนให้ลูกหลานรู้จักพิจารณาข่าวเกี่ยวกับพระอย่างรอบคอบ และปล่อยให้ลูกหลานฟังสื่อโดยขาดการพิจารณาเช่นนี้ ก็จะเป็นการตัดรอนโอกาสการสร้างบุญทั้งของเราและของเขาไป เพราะเมื่อเขาคิดเหมารวมว่า พระภิกษุทุกรูปคงจะแย่เหมือนกันหมดทั้งประเทศแล้ว เขาก็จะกลายเป็นคนที่ตัดสินใจโดยขาดสติพิจารณาให้รอบคอบ เป็นเพียงการฟังความจากการอ่านหนังสือพิมพ์ฝ่ายเดียว แล้วก็จับแง่คิดผิด พาลไม่สนใจการศึกษาธรรมะอันเป็นหลักสำคัญของชีวิต เป็นผลให้ขาดความเข้าใจในเรื่องโลกและชีวิตอย่างน่าเสียดาย

เพราะเขาจะไม่รู้ว่า โลกที่อยู่อาศัยและชีวิตของเรานี้ มีกฎประจำโลกและกฎประจำชีวิตที่ต้องศึกษาจากคำสอนในพระพุทธศาสนาให้เข้าใจ จึงจะสามารถดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

กฎประจำโลก คือ กฎแห่งกรรม ซึ่งหมายถึงว่า ใครทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ผลของความดี เรียกว่า “ผลบุญ” และผลของความชั่ว เรียกว่า “ผลบาป” ตัวของเราเองทำสิ่งใดไว้แม้จะเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องบุญบาปก็ตามตนเองจะต้องรับผิดชอบต่อผลแห่งการกระทำนั้นแต่ผู้เดียว ผลบุญผลบาปไม่ส่งผลบิดเบือนไปตามความเชื่อของใคร แต่เป็นไปตามกฎประจำโลกที่มีอยู่ประจำโลกใบนี้มานานแล้ว

กฎประจำชีวิต คือ กฎไตรลักษณ์ ได้แก่ อนิจจัง (ไม่เที่ยง) ทุกขัง (เป็นทุกข์) อนัตตา (ไม่ใช่ตัวของเรา) ซึ่งข้อนี้เป็นความจริงของทุกชีวิตในโลกใบนี้

ทั้งสองเรื่องนี้เป็นความจริงที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบ แต่ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ พระองค์ทรงค้นพบวิธีการปฏิบัติเพื่อเป็นหนทางหลุดพ้นจากกฎแห่งกรรมและกฎไตรลักษณ์นี้ด้วย

แต่เมื่อเขาอ่านข่าวแล้วพิจารณาข่าวไม่เป็น นอกจากจะไม่ทราบคำสอนที่ดีในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็อาจจับแง่คิดผิดว่า พระภิกษุทั้งประเทศคงแย่เหมือนกันหมด

แล้วก็อาจเลยเถิดไปถึงไม่เชื่อว่า บุญบาปมีจริง และถ้าเขาเข้าใจผิดมาถึงจุดนี้ ก็เป็นอันมั่นใจได้ว่า แม่พ่อแม่หรือปู่ย่าตายายอยากจะทำบุญจนใจแทบขาดเพียงใด เขาก็จะไม่สนับสนุนอย่างเต็มที่ หรือบางทีก็ขวางบุญเอาอีกด้วย เพราะเขาจะมีความคิดว่าการทำบุญเป็นการสิ้นเปลือง การใส่บาตรเป็นการสนับสนุนให้คนชู้เกียจ ซึ่งเป็นเหตุผลเดียวกับที่คนที่ไม่เชื่อเรื่องบุญบาปส่วนมากชอบใช้

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ เราก็คงได้ข้อสรุปแล้วว่า การจะไปบอกให้หนังสือพิมพ์ลงข่าว พระภิกษุที่ทุ่มเทพาประโยชน์ให้แก่สังคมมากกว่านี้ คงทำได้ยาก ในฐานะที่ทุกท่านเป็นพ่อแม่ หรือปู่ย่าตายายก็ต้องช่วยกันอบรมปลูกฝังลูกหลานให้รู้จักแยกแยะคิดพิจารณาให้เห็น ความถูกต้องเสียก่อน จึงตัดสินใจ อย่าตัดสินใจโดยไม่รอบคอบ นั่นจึงจะเป็นหลักประกันว่า ในยามบั้นปลายชีวิต ลูกหลานจะคอยสนับสนุนให้ปู่ย่าตายายของเขาได้ทำบุญเต็มที่ พระภิกษุสามเณรก็สามารถฝึกฝนตนเองได้เต็มที่ และสามารถทำงานเพื่อประโยชน์ของสังคมต่อไป พระพุทธศาสนาก็จะมั่นคงอยู่ในแผ่นดินไทยและได้รับการสืบทอดให้ยืนยาวต่อไปอีก นานแสนนาน

7.4 พระพุทธเจ้าต้นแบบแห่งปัญญา

เมื่อเราผ่านโลกผ่านชีวิตมาได้ระดับหนึ่ง เราก็คงเข้าใจคำว่า ชีวิตมีขึ้น-มีลง ได้อย่างชัดเจน นั่นก็หมายความว่า ไม่มีใครโชคร้ายไปตลอด และไม่มีใครโชคดีไปตลอด ชีวิตมีสุขและมีทุกข์ปนกันไป แต่ประเด็นสำคัญที่เราจะต้องไม่ลืมก็คือ ทำอย่างไรในยามที่มีสุข เราก็ไม่หลงระเริงลืมตนจนกลายเป็นการสร้างทุกข์ให้คนอื่น และทำอย่างไรในยามที่มีทุกข์ ก็ไม่โศกเศร้าอยู่กับทุกข์อย่างไม่รู้วันไม่รู้คืน แต่รู้จักสร้างกำลังใจฮึดสู้กับปัญหาต่อไปจนกระทั่ง ปัญหาพ่ายแพ้ให้แก่เรา

เมื่อชีวิตต้องพัวพันปัญหาเพื่อนำพาตนเองให้ผ่านชีวิตไปได้ตลอดรอดฝั่งทั้งยามทุกข์ และยามสุขเช่นนี้แล้ว เราก็พบว่า ในโลกนี้ ไม่มีใครมีพระปัญญาธิคุณแห่งการดำเนินชีวิต ได้อย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่นอน พระปัญญาบริสุทธิ์ของพระพุทธองค์ ทรงเปี่ยมด้วยหลักการเผชิญชีวิตที่ถูกต้อง เป็นแนวทางการปฏิบัติทั้งในยามขาขึ้นและขาลง ของชีวิตได้อย่างยอดเยี่ยม และเป็นต้นแบบคำสอนของชาวโลกที่ชาวพุทธควรศึกษาอย่างแท้จริง

7.4.1 ความขึ้น-ลงของชีวิตขึ้นอยู่กับอะไร

มีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่ทราบความจริงว่า ความขึ้นลงของชีวิตมีสาเหตุมาจาก อะไรกันแน่ บางคนก็เชื่อว่า ดวงเดือนดวงดาวบนท้องฟ้าเป็นผู้กระทำ บางคนก็เชื่อว่า พระผู้เป็นเจ้าบันดาล บางคนก็เชื่อว่า อยู่ที่หนึ่งสมองสองมือของตนเอง

แต่พระพุทธองค์ทรงค้นพบความจริงว่า กฎเหล็กประจำโลกนี้ คือ กฎแห่งกรรม พระพุทธองค์จึงสั่งสอนว่า ใครทำกรรมใดไว้ ไม่ว่าดีหรือชั่วก็ตาม ตนจะต้องเป็นผู้รับผลของ กรรมนั้น

ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหาอะไรขึ้นมากับเราก็ตาม พระพุทธองค์ทรงให้เราพิจารณาตนเองจากสาเหตุ 3 เรื่องนี้ คือ

1. เกิดจากเราผิดศีลไว้ในปัจจุบัน
2. เกิดจากการผิดศีลของเราในอดีต
3. เกิดจากความเป็นคนประมาท ไม่รอบคอบ

ทั้ง 3 ประเด็นนี้ เป็นประเด็นใหญ่ของการเผชิญกับปัญหาชีวิตของเรา ที่เราเคยผิดพลาดเอาไว้ในอดีต ทั้งที่ระลึกได้และระลึกไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเกิดปัญหารุนแรงอะไรขึ้นก็ตาม พระพุทธองค์จึงทรงสั่งไว้เลยว่า ห้ามเราสร้างปัญหาเพิ่ม นั่นก็คือ เราต้องรักษาศีลของเราให้ดีที่สุด

ถ้าเรายังต้องทำมาหากินเป็นผู้ครองเรือนอยู่ ศีล 5 จะต้องไม่ให้พลาด ถ้าเป็นพระภิกษุศีล 227 จะต้องรักษาไว้ให้ดียิ่งยวด ถ้าเป็นอุบาสกอุบาสิกา หรือเป็นแม่ชี ศีล 8 ของตนเองต้องรักษาให้ดียิ่งยวดครบบริบูรณ์เสียก่อนเพื่อเป็นการป้องกันว่าเราจะไม่ก่อปัญหาเพิ่ม

พระพุทธองค์ทรงสอนอย่างนี้ ก็เพื่อให้เราปรับตัวของเราให้มีมาตรฐานก่อน ไม่อย่างนั้นพอปัญหารุมเร้า ตามมาอุดหนุนแล้ว ก็จะต้องไปรู้ร้อนนั้น อุดหนุนนั้นก็ไปรู้ร้อนต่อ ๆ ไป การแก้ปัญหาจะทำได้ไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง แต่ว่าถ้าทันทีที่มีปัญหาเกิดขึ้น เรารับปรับระดับความประพฤติของเราเสียก่อน การแก้ปัญหาต่าง ๆ จะง่ายเข้า เมื่อเรามีศีล 5 ครบบริบูรณ์ดี

จากนั้นก็ดูหลักหรือวิธีการแก้เป็นกรณี ๆ ไป เช่น ถ้าเป็นเรื่องของทรัพย์สมบัติ หรือเรื่องของผลประโยชน์จะต้องแก้ด้วยทาน

แต่ถ้าไม่ใช่เรื่องของทรัพย์สมบัติ เป็นเรื่องของการกินใจกัน หรือความเข้าใจผิดกัน อย่างนี้ต้องแก้ที่ตัวเราเอง คือต้องฝึกตนให้เป็นคนมีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตนด้วย บางครั้งอาจจะต้องไปกราบกรานขอขมาลาโทษเขา ก็ต้องยอมเพื่อให้ปัญหายุติ

ดูต่อไปอีก บางเรื่องเกิดเพราะความประมาทของเราเอง ไปล่วงเกินเขา ไปทำของเขาเสียหาย ในกรณีอย่างนี้ก็แก้ไขโดยชดใช้เขาไปตามสมควร

แต่อย่างไรก็ตามทุกเรื่อง เมื่อเป็นปัญหาขึ้นมาแล้ว “ต้องหยุด” อย่าเพิ่งไปทำอะไร นั่งสมาธิให้ใจสงบเสียก่อน เพื่อดูให้ถ่องแท่ว่าเป็นเรื่องอะไร

แล้วตลอดเวลาที่เรายังไม่ทราบว่า สาเหตุที่แท้จริงคืออะไร หรือยังไม่แน่ใจ ก็อย่าเพิ่งไปลงมือแก้ไข แต่ถ้าแน่ใจแล้ว ให้รีบแก้ไขทันที เวลาแก้ไขก็ทำด้วยความใจเย็น เรื่องบางอย่างแก้ไขไม่ได้ได้แต่รอเวลา ก็ต้องอดทนไป

7.4.2 วิธีแก้ปัญหของพระพุทธองค์

อย่างไรก็ตาม มีบทสวดอยู่บทหนึ่ง พระท่านสวดให้ฟังทุกวันอาทิตย์เลย พอถวายสังฆทานเสร็จ พระท่านจะสวดมนต์ 2-3 บท มีบทหนึ่งขึ้นต้นด้วยคำว่า พาหุงฯ เราจึงเรียกกันง่าย ๆ ว่า บทพาหุงฯ คงจำได้ บทพาหุงฯ นี้ กล่าวถึงวิธีแก้ปัญห ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงนำมาใช้มี 8 ตอน แต่มี 7 วิธี คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเผชิญกับปัญหามากกว่าพวกเรา แต่พระองค์ก็สามารถแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปเป็นเปลาะ ๆ ปัญหาใหญ่ ๆ ที่พระองค์ทรงแก้ไขมาจนกระทั่งโบราณจารย์ท่านต้องบันทึกไว้เป็นหลักฐาน คือ

1. เมื่อทรงผจญกับพญามาร ที่ยกทัพมารังควานในวันจะตรัสรู้ พระองค์ทรงแก้ไขปัญหานี้ด้วยกำลังบารมี 30 ทศที่ได้อธิษฐาน เอาทานบารมีที่ทรงสั่งสมการให้ทาน และกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลมานับภพนับชาติไม่ถ้วนให้มาช่วย

ในกรณีอย่างพวกเรา ถ้าเจอปัญหาบางอย่าง เจออุปสรรคหนัก ๆ บางทีก็ต้องแก้ด้วยการให้ทรัพย์สินสมบัติเหมือนกัน คือ ให้ทาน

2. เมื่อทรงผจญกับอาฬวกยักษ์ พุดง่าย ๆ เมื่อผจญกับคนมักโกรธ พระองค์ทรงแก้ด้วยขันติ คือความอดทน ยักษ์จะเอาอย่างไร จะยื่นข้อเสนออย่างไร ถ้าทนได้ทน ทนทำไปจนในที่สุดยักษ์ต้องยอมจำนน ลดทิฏฐิความกระด้างของตน คงคิดในใจว่า พระองค์นี้ทนจริง ๆ เราแกล้งซะแทบแย่ ยังทนเราได้อีก เห็นใจกันแล้วจึงได้คุยกันรู้เรื่อง

ผจญกับคนมักโกรธทำได้อย่างเดียว คือ ทน เมื่อทนแล้ว จึงค่อยไปหาช่องทางแก้ไขเอาข้างหน้า

3. เมื่อพระองค์ทรงเผชิญกับช้างตกมัน พุดง่าย ๆ เอาชนะพวกบ้าดีเดือด พระองค์ก็ทรงแก้โดยการแผ่เมตตา เมื่อได้ซาบซึ้งในความเมตตาแล้วก็จะทำให้เข้าใจซึ่งกันและกันได้เอง

4. เมื่อพระองค์ทรงผจญกับองคุลิมาล ในกรณีนี้องคุลิมาลวิ่งไล่จะฆ่า พระองค์ทรงใช้อธิปาทิปฏิหาริย์ผสมกับเทศนาโวหาร

สำหรับพวกเรายังไม่มีอธิปาทิปฏิหาริย์เหมือนพระพุทธองค์ เจอนักฆ่าเข้า ก็คงต้องอาศัยตำรวจ เอากฎหมายมาช่วยจัดการแทน

5. เมื่อพระองค์ทรงผจญกับการถูกใส่ร้ายต่อหน้าคนจำนวนมาก

วันนั้นพระองค์ทรงนั่งเทศน์อยู่ดี ๆ มีผู้หญิงคนหนึ่งลุกขึ้นมากลางศาลา ใส่ความพระองค์ว่า ทำให้นางท้อง ผู้หญิงคนนี้เป็นคนสวยประจำเมืองสาวัตถี ขณะที่ผู้คนจำนวนมากเขากำลังฟังเทศน์เพลิน ๆ แกล้งขึ้นกลางศาลาเลย “พระพุทธเจ้าข้า พระองค์นี่ดีแต่เทศน์สอนคนอื่นเท่านั้นแหละ ลูกเราในท้องนี้ไม่เหลือवलเลย ทำอย่างไรละ จะคลอดอยู่แล้ว”

ในกรณีถูกใส่ร้ายเรื่องผู้หญิงนี้ พระองค์ทรงใช้ความสงบนิ่งเป็นการแก้ปัญหา

เรื่องบางเรื่องที่พระภิกษุก็ดี ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ก็ดี ถ้าถูกกล่าวหาแล้วต้องเงยบ
อย่าไปเถียง แต่ว่าให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ 2 เรื่องนี้คือ สตรี กับสตางค์

เรื่องสตรี เวลาพระภิกษุถูกกล่าวหาเรื่องผู้หญิง หรือเป็นผู้ใหญ่ถูกกล่าวหาเรื่อง
ผู้หญิง คนทั่วไปมักจะเชื่อว่าผิดจริงไปแล้วตั้ง 90 เปอร์เซนต์

เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือเงยบ รอวันเวลาพิสูจน์ความจริงกันในวันข้างหน้า
เพราะไม่ช้าก็เร็วความจริงต้องปรากฏแน่นอน

เรื่องสตางค์ เป็นพระถูกใส่ความว่าโกงเงิน ก็ไม่รู้ว่าจะไปเถียงกับเขาอย่างไร
เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ปู่ป้าโดนข้อหาคอร์รัปชั่น จะเถียงก็ยาก ก็ได้แต่เงยบ แต่เงยบในที่นี้ไม่ใช่
เงยบยอมจำนน แต่เงยบตั้งหลัก ในพระพุทธศาสนาใช้คำว่า “**ไม่สู้ เงยบไว่ก่อน แต่ไม่หนี**”

ไม่สู้ ในที่นี้ หมายถึง ไม่ใส่ความเข้าหากัน

ไม่หนี คือ อย่าไปยอมแพ้ และอย่าไปยอมรับ

แต่ทำให้ทำความดีตามหน้าที่เรื่อยไป ระเบียบวินัยมีเท่าไรนำมาใช้ให้หมด งานจะ
ช้าบ้างก็ต้องยอม ถ้าอย่างนี้เดี๋ยวก็ชนะ

6. เมื่อพระองค์ทรงผจญกับคนพูดกลับกลอก ประเทษนักโง่เขลาที่ ก็ทรงใช้ปัญญา
แก้สถานการณ์เฉพาะหน้ากันไป โดยทุกคำพูดที่พระองค์ใช้ไปเฉพาะนั้น เป็นคำจริงที่เพียบ
พร้อมด้วยความถูกต้องและเหตุผลทุกถ้อยคำ

7. ครั้งนี้ไม่ใช่พระองค์ทรงกระทำเอง แต่โปรดให้พระโมคคัลลานะไปแทน ไปปราบ
สัตว์ที่มีพิษร้ายและเป็นมัจฉาทิฎฐิ คือพญานาคชื่อนันโทปนันทะ ครั้งนี้ก็ต้องใช้อธิปาฏิหาริย์
เหมือนกัน

8. เมื่อพระองค์ทรงผจญกับพวกมัจฉาทิฎฐิ คือไปเจอท้าวพกาพรหมที่เป็นมัจฉา-
ทิฎฐิจัดเข้าครั้งนี้ พระองค์ทรงใช้ปัญญาแก้ไขสถานการณ์อีกครั้ง แต่เป็นปัญญาเบื้องสูงใน
พระพุทธศาสนาเพราะสู้กับระดับพระพรหม

“พวกเราเจออุปสรรคอะไรก็ไม่เกินนี้หรอก วิธีแก้ไขก็ถือหลักการตามอย่าง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราแล้วกัน แต่ก่อนอื่นเลยให้สำรวจศีลของตนเอง แล้วปรับปรุงศีล
ปรับปรุงความประพฤติของเราให้ดีกว่าก่อน เมื่อศีลดี ความประพฤติดีแล้ว อย่างอื่นก็จะดีตามมา
ถ้าศีลยังไม่ดี ยังใช้ไม่ได้หรอกนะ”

ท่านผู้อ่านที่เคารพ ในชีวิตของคนเราไม่ว่าจะเจอปัญหาหนักหนาสาหัสอย่างไร ก็ขอให้อดทนแก้ไขกันไป เพราะอย่างไรแล้ว ปัญหาที่เราเผชิญอยู่นี้ ก็คงไม่แคล้วจากผลกระทบ อันเกิดจากเราประมาทหรือทำผิดพลาดไว้ในอดีต ให้คิดเสียว่า ยิ่งพบความมืดมากเท่าไร นั้นแสดงว่าใกล้สว่างแล้ว หากท้อแท้เมื่อไร ก็ขอให้นึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกำลังใจ แล้ว เราจะมีกำลังใจอดทนกับปัญหา มีสติ และปัญญาใช้แก้ปัญหาได้ถูกทาง และในที่สุด วันหนึ่ง เราย่อมต้องพ้นจากวิบากกรรมที่ตามมาเล่นงานเราได้อย่างแน่นอน ขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่าน

7.5 สร้างพระพุทธรูปประจำตัว

การสร้างพระพุทธรูปประจำตัว หรือการสร้างพระพุทธรูปประจำตระกูล เป็นสิ่งที่ ปู่ย่าตายายในสมัยก่อน ท่านนิยมปฏิบัติกันเป็นประเพณี บางท่านมีกำลังทรัพย์มาก ก็ถึงกับ เดินทางไปสร้างพระพุทธรูปถวายหลาย ๆ วัดทั่วประเทศ ทั้งนี้เพราะท่านทราบถึงอานิสงส์ผล บุญหลายอย่างที่ท่านเองจะได้รับ แต่เนื่องจากในสมัยนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยทราบเหตุผล ที่แท้จริงในการสร้างพระพุทธรูป จึงไม่ค่อยสนับสนุนให้ปู่ย่าตายายของตนเองสร้าง พระพุทธรูปประจำตัว เป็นเหตุให้ปู่ย่าตายายของเราต้องพลาดโอกาสสร้างบุญใหญ่ในช่วง บั้นปลายชีวิตอย่างน่าเสียดาย ในฐานะชาวพุทธเราจึงควรศึกษาเรื่องนี้ให้ทราบเหตุผลที่ ถ่องแท้ของบรรพชน เพื่อตนเองจะได้ไม่พลาดบุญใหญ่ก้อนนี้ หรือไปขวางการทำบุญของปู่ย่า ตายายโดยไม่รู้ความสำคัญของการสร้างพระพุทธรูป จึงขอใช้โอกาสนี้เล่าสู่กันฟัง

จากการค้นคว้าทำให้พบว่า สาเหตุที่บรรพชนของเรานิยมการสร้างพระพุทธรูป ก็เพราะท่านมีความระลึกนึกถึงในพระมหากรุณาธิคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกำลัง

เรื่องมีอยู่ว่า การที่ใครคนใดคนหนึ่งจะตั้งความปรารถนาไปเป็นพระสัมมา- สัมพุทธเจ้าเพื่อช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก ซึ่งเราเรียกท่านเหล่านี้ว่า “พระโพธิสัตว์”

ในบรรดาพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ผู้ที่ตั้งใจทุ่มชีวิตบำเพ็ญบารมีปราบกิเลสได้สำเร็จ ตามที่ตั้งใจเอาไว้ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากยิ่งนัก จึงมีทั้งพระโพธิสัตว์ที่ทำสำเร็จ และล้มเลิก ไประหว่างทาง

พระโพธิสัตว์ที่จะได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตนั้นจะต้องทุ่มชีวิตทำความดี จนกระทั่งได้พบกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ได้ก่อน เป็นผู้พยากรณ์ว่า เหลือระยะเวลาอีก เท่าไร ถึงสามารถบรรลุความตั้งใจในการปราบกิเลสได้เด็ดขาด สามารถตรัสรู้เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตนเองได้สำเร็จ

พระโพธิสัตว์ที่ได้รับพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ได้ก่อนนี้ มีคำศัพท์เรียกว่า “นิยตโพธิสัตว์” หมายถึง บุคคลที่ต้องได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าอย่างแน่นอน

หลังจากได้รับพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อนแล้ว พระโพธิสัตว์ จะต้องบำเพ็ญบารมีต่ออีกอย่างน้อย 4 อสงไขยกับแสนมหากัป ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ต้องเวียนว่ายตายเกิด เพื่อสร้างบารมีต่อไปที่ยาวนานมาก และยิ่งใกล้ความสำเร็จมากเท่าไร อุปสรรคที่ต้องทุ่มชีวิตบำเพ็ญบารมีกำจัดกิเลสยิ่งมีมาก พระองค์ถึงกับอุปมาว่า ลำพังเฉพาะดวงตาที่พระองค์ สละเป็นทานเพื่อหาหนทางตรัสรู้นั้น มากมายยิ่งกว่าดาวบนท้องฟ้าเสียอีก

เพราะเหตุที่ต้องทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันสร้างบารมีอย่างถูกวิธี และยาวนานอย่างนี้ นาน ๆ จึงจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นในโลกนี้สักพระองค์หนึ่ง เมื่อพระองค์ใดบังเกิดขึ้นแล้ว ก็จะต้องรีบประกาศธรรมะให้ชาวโลกรู้ ชาวโลกที่รู้แล้วก็ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ประพฤติปฏิบัติตนเป็นอย่างดี จนกระทั่งหมดกิเลสเข้านิพพานตามพระองค์ไป เพราะฉะนั้น ใครได้เกิดทันเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ชื่อว่า มีโชคดีย่างยิ่ง

คราวนี้สำหรับผู้ที่มาเกิดไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้พบแต่คำสอนของพระองค์ นึกหน้าเจ้าของคำสอนไม่ออกจะอย่างไรดี ?

ปู่ย่าตายายที่ปฏิบัติธรรมมามาก จนสามารถเข้าถึงธรรมบริสุทธิ์ในตัวเองได้แล้ว ท่านมองการณ์ไกล รู้ว่าในภายหน้าจะมีปัญหาเรื่องนี้แน่นอน จึงปั้นองค์พระพุทธรูปตามลักษณะที่ท่านเห็นจากภายในออกมา พระพุทธรูปที่ท่านแกะสลักจำลองออกมาจากภาพภายในจึงสวยงามมาก เพื่อให้คนรุ่นหลังอย่างเรากราบไหว้กัน ซึ่งไม่ใช่เฉพาะปู่ย่าตายายที่เป็นชาวพุทธในประเทศไทยเท่านั้น แต่การสร้างองค์พระพุทธรูปนี้มีอยู่ทั่วโลก

ในสมัยแรก ๆ ธรรมะในตัวของท่านเหล่านั้นหนักแน่น มั่นคง แจ่มชัด เพราะฉะนั้น ใครก็ตาม อย่างว่าแต่ได้ยินคำสอนเลย เพียงแค่เห็นพระพุทธรูปที่ท่านแกะสลักหรือปั้นขึ้นมาใจก็ชุ่มชื้นเบิกบานเสียแล้ว เพราะว่าได้พบพุทธลักษณะ ซึ่งเป็นลักษณะที่สง่างาม ใคร ๆ เห็นแล้วก็อยากประพฤติปฏิบัติตนให้หมดกิเลสตาม ยิ่งเมื่อได้ศึกษาถึงธรรมะที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ ก็ยิ่งมีกำลังใจที่จะทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ดังนั้น ปู่ย่าตายายท่านจึงตระหนักดีว่า การที่ใครก็ตามได้สร้างพระพุทธรูปขึ้นมา ก็ได้ชื่อว่าได้ยกใจของประชาชนหรือชาวโลกให้สูงขึ้น ให้พ้นจากกิเลส ตัณหา ให้มีความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดที่ดีที่จะทำให้โลกนี้สงบร่มเย็นต่อไป

ในฐานะที่ผู้สร้างพระพุทธรูปเป็นผู้ที่ยกใจผู้อื่นให้สูงขึ้น บุญกุศลนี้ก็เลยทำให้

1. ตัวของผู้สร้างพระพุทธรูป มีจิตใจสูงส่งตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป คือมีความใฝ่ดี เป็นพื้นฐานของใจตั้งแต่ชาตินี้เลย

2. เนื่องจากเป็นผู้ยกใจชาวโลกให้สูงขึ้น บุญนี้จึงส่งผลให้ต่อไปว่า จะเป็นที่ เคารพกราบไหว้ในทุกถิ่นฐาน และไม่ใช่ว่าเฉพาะมนุษย์มากราบไหว้เท่านั้น แม้เทวดาก็มาไหว้ด้วย

3. ไม่ว่าผู้สร้างพระพุทธรูปนั้นจะละโลกไปแล้ว นานเท่าไรก็ตาม トラบใดที่ยังมี ผู้มากราบไหว้พระพุทธรูปที่เขาสร้างไว้ トラบนั้นบุญที่สร้างพระก็ยังส่งผลให้เขาเป็นที่เคารพ บูชาของบุคคลทั้งหลายในภพภูมิที่เขาไปเกิดตลอดไป

4. จะเกิดอีกก็ภพก็ชาติ นอกจากจะเป็นที่กราบไหว้ เป็นที่เคารพเทิดทูนของ มนุษย์และเทวดาแล้ว หากว่าใจของเขาเกิดแวบไปคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว เป็นอกุศลจิตเพียงชั่ววูบ หรือมีเรื่องกระทบกระทั่งอะไรก็ตามที่ทำให้ใจขุ่นมัว เพียงระลึกถึงพระพุทธรูปที่ตนสร้างไว้ อกุศลจิตทั้งหลาย บาปทั้งหลาย ก็จะหลุดร่อนออกจากใจของเขาได้โดยง่ายตาย

5. จะเกิดอีกก็ภพก็ชาติ เรื่องจะห่างจากพระพุทธศาสนาเป็นไม่มี มีแต่จะได้ โอกาสใกล้ชิดพระพุทธศาสนาตลอดไป ไม่ว่าพระพุทธศาสนาจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ที่ใด เขาก็ จะไปเกิดอยู่ที่นั่นแหละ เมื่อถึงคราวปฏิบัติธรรม เขาจะเข้าถึงพระธรรมกายได้โดยง่ายตาย

6. ขณะที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ทรัพย์สมบัติจะเกิดแก่เขาโดยง่าย โดยไม่ต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก ชนิดหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เขาจะทำมาค้าขายก็ทำ มาค้าขึ้น จะรับราชการ งานเมืองก็เจริญรุ่งเรืองโดยรวดเร็ว เจริญทั้งทางโลก เจริญทั้งทางธรรม บรรลุผลนิพพานได้โดยง่าย

นี่เป็นเพียงอานิสงส์โดยย่อ คัดเลือกมาเฉพาะข้อที่สำคัญ ๆ ที่คนทั่วไปจะเข้าใจ ได้ง่าย ถ้าหากผู้อ่านได้นั่งสมาธิและศึกษาประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปแล้ว ก็จะเห็น ว่ายังมีอานิสงส์อีกมากมาย เพราะฉะนั้นเรื่องการสร้างพระพุทธรูปนี้ ปู่ย่าตายายของเราท่าน จึงไม่ยอมพลาดบุญนี้กัน เนื่องจากได้บุญมาก

คุณยายของผู้เขียนเอง ได้ทราบถึงอานิสงส์เหล่านี้ ท่านจึงมีศรัทธาในการสร้าง องค์พระพุทธรูปประจำตัวและประจำตระกูลเช่นกัน ดังนั้น ท่านจึงได้ชักชวนญาติพี่น้องใน ครอบครัวสร้างพระพุทธรูปประจำตัวให้แก่ตนเองและบรรพชนผู้ล่วงลับ ซึ่งนับได้กว่ายี่สิบองค์ แล้ว นับว่าเป็นบุญก้อนใหญ่ที่ท่านได้สั่งสมไว้ในยามบั้นปลายชีวิต ซึ่งเป็นหลักประกันว่า ท่านมีบุญใหญ่ไว้ประจำตัวท่านอย่างแน่นอน ไม่ต้องรอให้ใครมาทำบุญส่งไปให้ในคราวลาโลก แต่มีบุญที่ทำด้วยมือตนเองเป็นที่พึงให้ตนเองไว้เรียบร้อยแล้ว

หากผู้อ่านท่านใดยังไม่ได้สร้างองค์พระประจำตัว ก็ควรรีบลงมือสร้างตั้งแต่ก่อน
บ้านปลายชีวิตจะมาถึง เพราะสภาพสังคมทุกวันนี้ ห่างหายความสนใจเรื่องบุญกุศลไปมาก
หากลูกหลานของเราจะยังไม่เห็นความสำคัญของเรื่องนี้ ก็อาจจะลำบาก ไม่ได้มีโอกาสสร้างใน
ภายหลัง แต่ถ้าเรารีบสร้างองค์พระประจำตัวของเราไว้ก่อนด้วยตนเอง ก็เป็นอันมั่นใจว่า
ถ้าหลับตาลาจากโลกไปตอนนี้ ก็จะมีผลบุญใหญ่ติดตามตัวเราไปในภพเบื้องหน้าอย่างแน่นอน

บรรณานุกรม

1) พระสูตรและอรรถกถาแปล

พระสูตรและอรรถกถาแปล อังคุตตรนิกาย จตุกนิบาต เล่มที่ 35. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหา
มกุฏราชวิทยาลัย, 2525.

2) ตำราทางพระพุทธศาสนาและอื่น ๆ

คณาจารย์แห่งโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง. ธรรมวิภาคและคิปปิปฏิบัติฉบับมาตรฐาน หลักสูตรนักรธรรม
ตรี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เลี้ยงเชียง, 2535.

คณาจารย์แห่งโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง. ธรรมวิภาค หลักสูตรนักรธรรมโท. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เลี้ยง
เชียง, 2535.

ทีมงานพระไตรปิฎก. สัมมาทิฎฐิ รากฐานการพัฒนาชีวิต. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟองทอง
เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด, 2545.

ทีมงานพระไตรปิฎก. คีล 5 กับเยาวชน. กรุงเทพฯ: บริษัท ฟองทองเอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด, 2546.

ปิ่น มุกขนันต์, พันเอก. แนวสอนธรรมะ ตามหลักสูตรนักรธรรมตรี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คลัง
วิทยา, 2514.

พระภิกษุวชิรญาณ (เผด็จ ทตฺตชีโว). คัมภีร์ปฏิรูปมนุษย์. กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์
(1977) จำกัด, 2547.

พระภิกษุวชิรญาณ (เผด็จ ทตฺตชีโว). ทำงานเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยอปริหานิยธรรม.
กรุงเทพฯ : บริษัท บีเอ็นเค บุคส์ จำกัด, 2533.

พระภิกษุวชิรญาณ (เผด็จ ทตฺตชีโว). บทฝึกสมาธิ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิภาณันต์ (1988).

พระภิกษุวชิรญาณ (เผด็จ ทตฺตชีโว). หลวงพ่อตอบปัญหา. กรุงเทพฯ : บริษัท กราฟฟิคอาร์ต
พริ้นติ้ง จำกัด, 2543.

พระสมชาย ฐานวุฑฺโฒ. มงคลชีวิตฉบับธรรมทายาท. กรุงเทพฯ : บริษัท บีเอ็นเค บุคส์ จำกัด,
2533.

วิริยะ ดุลิตพงษ์. เลี้ยงลูกอย่างไร ให้เมืองไทยได้เยาวชนดี. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพัฒนาการศึกษา
เพื่อศีลธรรม, 2545.